

[Herluf Rasmussen.]

ning for de meget store grupper, jeg har nævnt i det foregående, og som i typiske tilfælde meget dårligt har råd til at blive ramt.

Det eneste fornuftige må derfor efter vor opfattelse være at hugge knuden over og i videst muligt omfang tage spørgsmålet om privatboligen ud af selvangivelsen, ud af den skattepligtige indkomst, ganske som den private bolig bliver behandlet for lejernes vedkommende.

Regeringens lovforslag tilvejebringer ikke en sådan retfærdig ligestilling; det begrænser fradraget for urimelige vedligeholdelsesudgifter og hidfører en vis forenkling, den ros skal det have. Men samtidig vil man på en ganske urimelig måde indrømme et standardfradrag for vedligeholdelse, uanset om der er foretaget et eneste penselstrøg. Dette at give et fradrag, uden at der er afholdt en vedligeholdelsesudgift, kan blive en dyr affære, og tager man husejerne som helhed, er der med disse bestemmelser tilvejebragt en yderligere distancering mellem husejerne og så dem, der bor til leje i etagebyggeriet.

Endnu værre med hensyn til forskelsbehandling er det af venstre stillede ændringsforslag, hvorefter alene renter kan fradrages. Sagen er jo nemlig den, at det hovedsagelig er renteudgiften, der bevirker uligheden, så sandt som renterne er den største udgift på ejendomsregnskaberne. Gennem den månedlige husleje skal også lejerne tilsvare en sådan rente af boligen, men de har overhovedet ikke mulighed for at trække noget fra.

Problemet om ligestilling kan altså ikke løses uden at ændre den i statsskatteloven fastsatte ret til fradrag af renter af enhver art. Man kunne naturligvis give lejerne i etagebyggeri en ret til fradrag for rente- og vedligeholdelsesudgifter. Men lejeforholdene er så forskelligartede, at det er praktisk uigennemførligt at give retfærdige regler, rent bortset fra at en sådan fradragsordning under alle omstændigheder ville betyde en anselig merbelastning for vort i forvejen hårdt anspændte ligningsvæsen. Det er overvejelser af denne art, som vi heldigvis ikke står ene med, der har tilskyndet os til at fremkomme med vort ændringsforslag. Mangfoldige læserbreve og dagbladsartikler har givet udtryk for de samme tanker.

Vort ændringsforslag sigter på radikalt at tilvejebringe en ligestilling ved simpelt hen at tage boligen ud af selvangivelsen. Hvor ejendommen bebos af ejeren og anden anvendelse ikke finder sted, og det er jo langt de fleste tilfælde, skal der ikke medregnes nogen lejeværdi, men heller ingen udgifter; hverken vedligeholdelse, skatter, afgifter eller renter må trækkes fra, fordi vi anser disse udgifter for at være rent private, knyttet til den private bolig.

Hvad angår tilfælde af erhvervsmæssig benyttelse, altså anvendelse til erhverv, så fastholder vi princippet om, at ingen lejeværdi skal medregnes. Derimod foretages der en opdeling af udgifterne, altså de samme udgifter, som vi nu regner med, således at den del, der vedrører erhverv, kan fradrages på linje med normale driftsudgifter, medens resten vedrører privatforbruget og ikke kan fradrages. Herved bliver det i nogen grad nødvendigt at anlægge et skøn over omfanget af den erhvervsmæssige benyttelse, men det er jo et skøn af akkurat samme karakter, som man anlægger efter de gældende regler, blot er det nu lejeværdien, man opdeler skønmæssigt, medens det efter vort forslag bliver udgifterne. Lejeindtægterne ved udlejning medtages naturligvis med deres fulde beløb på selvangivelsen.

Hvis alle huse var relativt ens belånt, kunne man nøjes med disse meget enkle regler, men vi ved jo, at erhvervsdrivende meget ofte optager lån efter de sædvanlige prioriteter i deres beboelseshuse. Der kan være tale om at give husets yderste belåningsværdi i pant for betydelige lån, f. eks. i forbindelse med en kaution. Sådanne lån vedrører ikke beboelsen, men driften, og renterne deraf må principielt kunne fradrages som driftsudgifter også ud over det fradrag, der følger af en delvis anvendelse af ejendommen til erhverv. Men vi ved jo også, at mange har optaget lån i deres huse til indkøb af helt private ting som biler f. eks., og disse lån vedrører egentlig ikke ejendommen, bortset fra at den er brugt som et sikkerhedsobjekt. Derfor har vi foreslået den regel indført, at på den ene side er renter af lån ud over en normal lånegrænse altid fradragsberettigede, når det kan godtgøres, at lånet er erhvervsmæssigt, og på den anden side, at man i tilfælde af fradrag